

عنوان مقاله:

اثربخشی آموزش خانواده مبتنی بر خانواده درمانی ساختاری بر افزایش تمایزیافتگی خود در زنان بدون فرزند

محل انتشار:

دومین کنفرانس علوم اجتماعی، روانشناسی، علوم تربیتی و علوم انسانی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

فتانه ریاحی فر - کارشناسی ارشد روانشناسی خانواده درمانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خمینی شهر، خمینی شهر، اصفهان، ایران

سیداسماعیل موسوی - استادیار و هیئت علمی گروه مشاوره، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خمینی شهر، خمینی شهر، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی آموزش خانواده مبتنی بر خانواده درمانی ساختاری بر افزایش تمایزیافتگی خود، در زنان بدون فرزند شاهین شهر انجام شد. روش پژوهش از نوع نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون - پس آزمون بود. جامعه آماری مورد بررسی در این پژوهش، زنان متأهل بدون فرزند شهر شاهین شهر و نمونه گیری آماری از نوع داوطلبانه بود. حجم نمونه در پژوهش حاضر ۳۰ نفر بوده است که بعد از انتخاب اولیه شرکت کنندگان، در دو گروه شامل ۱۵ نفر در گروه آزمایش و ۱۵ نفر در گروه کنترل جایگزین شدند. ابزارهای سنجش، پرسشنامه تمایزیافتگی خود (DSI) بود. ابتدا این پرسشنامه به صورت پیش آزمون اجرا شد. گروه آزمایش به مدت ۸ جلسه تحت آموزش گروهی با رویکرد خانواده درمانی ساختاری قرار گرفتند، در حالی که گروه کنترل هیچ گونه مداخله ای دریافت نکردند. در پایان دوره از هر دو گروه پس آزمون به عمل آمد. نتایج با استفاده از تحلیل کوواریانس مورد بررسی قرار گرفت. نتایج نشان داد که آموزش خانواده، مبتنی بر خانواده درمانی ساختاری بر افزایش تمایزیافتگی در زنان بدون فرزند شهر شاهین شهر اثربخش بوده است. نتایج حاکی است از آن است که آموزش خانواده مبتنی بر خانواده درمانی ساختاری بر تمایز یافتگی در زنان بدون فرزند بر مولفه های واکنش عاطفی (۰/۰۴) و جایگاه من (۰/۰۲) تایید شده و معنادار می باشد. این مطالعه نشان داد که آموزش خانواده درمانی ساختاری که متمرکز بر اصلاح الگوهای ناکارآمد، نقش ها، قدرت، قواعد، مرزها و زیرمنظومه ها در خانواده است، می تواند بر تمایزیافتگی در زنان بدون فرزند اثربخش باشد.

کلمات کلیدی:

خانواده درمانی ساختاری، تمایز یافتگی خود، زنان بدون فرزند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1448745>

